

BØRNETEATERAVISEN.DK

børneteateravisen.dk

Graense-Loes: Undertiden lever man

Lydmanden Chr. Viktor Rasmussen og skuespiller Katrine Karlsen i Graense-Loes' teaterhørespil. Foto: Camilla Schiøler

Livet i punkpoetiske lys- og lydbølgesprøjt

Teater Graense-Loes bringer følelsen af en teenagers liv ind under huden i et punk poetisk teaterhørespil. Et spil som i en skov af ledninger, højttalere og subwoofere viser at avanceret teknologi og punkenergisk og sensibilitetsfyld performance kan løfte scenekunsten nye steder hen.

FAKTA

'Jeg er 66 år og holder mit barnebarn i armene' - 'Jeg er 19 år og modtager Nobelpris for et fantastisk banebrydende arbejde' - 'Jeg er 65 år og nyforelsket' - 'Jeg er 102 år og danser tango' - 'Jeg er 52 år, har succes og bliver forfremmet' - 'Jeg er 44 år og vinder 44 mio. i lotto' - 'Jeg er 1 år og...'

Tiden hænger samme med din alder. Og med livet. Hvor du er i det. Hvad du gerne vil, men ikke må eller kan. Hvem du møder i det. Og hvad du når eller ikke når at realisere i det. Som ung er det svært at trække vejret i livets væv af frustrationer, forbud, forventninger, fristelser og fornøjelser. Indeni og uden om én raser orkaner af oprør og usikkerheder.

Akkurat de kolossale hvirvelvinde og alt det 'morads', der er forbundet med det at være ung (ja menneske i det hele taget) gennemstrømmer 'Undertiden lever man'. Graense-Loes kalder selv teatrets nye forestilling et punkpoetisk teaterhørespil. Plet – siger jeg bare. For den store kvalitet i denne lysfyldte mørkeforestilling (eller mørkefyldte lysforestilling) er netop dens dobbelthed af de kompromisløst og kontant udadvendte energier og udmeldinger på den ene side, og den uudgrundelige usikkerhed og ekstreme skrøbelighed

Graense-Loes: Undertiden lever man -

Dramatiker: Casper Haarløv. Instruktør konsulenter: Catherine Pøher og Steen Haugesen. Dramaturg: Jette Lund. Scenografi: Sissel Romme. Lysdesign: Carina Persson. Lyddesign: Chr. Viktor Rasmussen. Medvirkende: Katrine Karlsen og Chr. Viktor Rasmussen. Aldersgruppe: 13 år og opefter. Set på Københavns Musikteater til premieren i maj 2010. Her spiller den t.o.m. 15. maj. Siden turneforestilling. www.graense-loes.dk

på den anden side.

Forestillingens fængende og fascinerende energi og motor er sammenstødet mellem (blændende) lys og (tilbagetrukket) mørke, kraft og krakelering, den spinkle lyd og den kolossale larm, den overfladiske voksenkævl og den hudløse pubertetssensibilitet.

Tik-tak-travlhed

I et mørkt rum mellem en skov af ledninger og højtalere, hidsige neonrør, bløde glødetråde, og tre store lydløst lette hvide balloner gestalter Katrine Karlsen og Chr. Viktor Rasmussen en række eksplosive oprør og sarte øjeblikke. Karlsen er i centrum som performer – og hunkøn. Rasmussen styrer teknikken, men optræder også i rollen som medperformer – og hankøn.

Mørket spiller en central rolle som det sorte rum der bliver animeret af lys og lyde. Et rum som med skift mellem bælgmørke og forskellig slags lys, og med ord, lyde og musik illuderer de psykiske rum, som unge befinder sig i.

Lyd af alle slags kommer tilstede i mørket. Fra højtalerne beretter forskellige kvinder i små tekstfragmenter, som både er befriende selvuhøjtidelige og ladet med svie og ar, om deres livsforløb. Under et lysende pilskilt og bag en rød rund mikrofonpude kaster Karlsen små 'alderscitater' ud i æteren. Med surroundsound omsluttet publikum af livets åndedrag, host og pust. Fra mikserpulten trykker Rasmussen både heavy og rolig musik on/off. Og fra alle sider markerer ure med alverdens tik-tak-lyde tidens hastigt fremadspurtende gang.

Kuk-kuk-clou

For tiden kan da ikke gå baglæns, vel? Det spørgsmål filosoferer spillet også over i en lille sjov passage. En passage, som sammen med et tankeflop om hvor ultimativt det er at falde ned i et sort hul, blandes med små fortællinger. Fragmenter om hvordan det var som fire-årig at komme til at låse sig selv inde på toilettet. Som teenager at blive overbegloet til de familiefester, hvor man stadig sidder ved børnebordet. Som voksen at blive forelsket, gift og 'forgiftet'.

Ærligt og i en direkte følelsesoversat form formidler forestillingen, hvor fulde-bøvsende-tåbeligt voksne forholder sig til deres børn og unge.

'Undertiden lever man' går usentimentalt, lige på og stærkt til sagen. Spillet lader publikum mærke såvel den rå og brutale som den skrøbelige og euforiske side af teenager-livet.

En af højdepunkterne er Kuk-kuk-sekvensen, hvor Karlsen og Rasmussen til fragmenter af 'Jeg gik mig ud om kvælden' mødes i en skov af højtalere, der bliver som statistpersonager i deres tiltræknings- og tilnærmesspil. Et spil der udvikler sig til med klask og tics-agtig kløen de 'helt rigtige steder' (som ikke mange andre end Karlsen kan sætte så poetisk-råt i scene) at vise en pubertetspigens oplevelse af at blive kønsmoden. Og derfra monterer udtrykket sig videre med kondomer, små spilledåser, svævende kometer, kærlighedslyrik, m.m.

'Undertiden lever man' er et scenekunsthornyende sansebombardement, som ved at brage ud i det mørke spillerum brager ind under huden på både unge og voksne.

Læs også interview-[artiklen](#) med Katrine Karlsen i forbindelse med modtagelsen af Danske Sceneinstruktørers Hæderspris

Af: Kirsten Dahl